

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΜΟΥ – MI OBRA MAESTRA

Σκηνοθεσία: Γκαστόν Ντουπράτ

Σενάριο: Αντρές Ντουπράτ, Γκαστόν Ντουπράτ

Ηθοποιοί: Αντρέα Ακάτο, Λουκάς Αράντο, Ραούλ Αρεβάλο, Λουίς Μπραντόνι.

Φωτογραφία: Ροντρίγκο Πουλπέιρο

Μοντάζ: Αναμπέλα Λατάνζιο

Μουσική: Αλεχάντρο Καουντερέρ, Εμίλιο Καουντερέρ

Χώρα: Αργεντινή, Ισπανία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 100΄

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Valladolid International Film Festival 2018, Βραβείο Κοινού στον Gaston Duprat.

-Υποψηφιότητες.

Η τέχνη, η ζωή και η φιλία είναι τα θέματα της ωραίας, δοσμένης με σαρκασμό και χιούμορ, δραματικής κωμωδίας του Αργεντινιού Γκαστόν Ντουπράτ, που το 2016 είχε συν-σκηνοθετήσει, μαζί με τον Μαριάνο Κον την πολυβραβευμένη ταινία «Ο επιφανής πολίτης».

Η πολύχρονη και ταραχώδης φιλία μεταξύ ενός καθωσπρέπει, κοινωνικού γκαλερίστα κι ενός δύστροπου ζωγράφου θα δοκιμαστεί οριστικά όταν ένας πλούσιος βιομήχανος τους παραγγείλει έναν πίνακα.

Εύστοφα γραμμένη κομεντί χαρακτήρων, η οποία σχολιάζει γλυκόπικρα τη σχέση ζωής και τέχνης, όπως και η προηγούμενη ταινία του σκηνοθέτη «Ο Επιφανής

Πολίτης». Πρεμιέρα, εκτός συναγωνισμού, στο Φεστιβάλ Βενετίας.

Έπειτα από τέσσερις ταινίες, τις οποίες συνσκηνοθέτησε με τον Μαριάνο Κον, ο Αργεντινός Γκαστόν Ντουπράτ μένει τώρα μόνος πίσω από την κάμερα. Δεν αλλάζει όμως στίλ ούτε θεματική και πάντα με τη σεναριακή βοήθεια του αδελφού του Αντρές μάς συστήνει για πρωταγωνιστή ακόμη έναν sui generis καλλιτέχνη (όπως είχε κάνει τόσο στο «El Artista» όσο και στον βραβευμένο στο Φεστιβάλ Βενετίας «Επιφανής Πολίτη»). Πρόκειται για τον πάλαι ποτέ διάσημο, αλλά τώρα πλέον εκτός μόδας ζωγράφο Ρένζο Νέρβι, έναν κυνικό, δύστροπο και πικρόχολο (σχεδόν) ογδοντάρη, ο οποίος αρνείται πεισματικά να συμβιβαστεί με την εποχή του. Παρά τον δύσκολο χαρακτήρα του και τις κατά καιρούς ισχυρές συγκρούσεις τους, ο ευγενής, κοινωνικός και σικάτος γκαλερίστας Αρτούρο Σίλβα παραμένει ο μόνος καλός του φίλος εδώ και δεκαετίες.

Ομολογώντας μας από την πρώτη κιόλας σκηνή πως είναι δολοφόνος, ο Αρτούρο διηγείται την πρόσφατη ιστορία των δύο φίλων, των οποίων η σχέση θα δοκιμαστεί όταν ένας πάμπλουτος βιομήχανος του παραγγείλει για την επιχείρησή του έναν πίνακα. Εκείνος θα σκεφτεί τον οικονομικά στριμωγμένο Ρένζο, ο τελευταίος θα δεχτεί έχοντας κάτι εντελώς... αντισυμβατικό στο νου του και οι δύο άντρες θα έρθουν σε σκληρή αντιπαράθεση για ακόμη μία φορά. Η ζωή, όμως, έχει άλλα σχέδια για τους δυο τους, με τους Ντουπράτ να διατηρούν σκηνοθετικά και σεναριακά έναν διασκεδαστικό, ανάλαφρο τόνο, καθώς σαπρίζουν εύστοφα τον κόσμο της σύγχρονης τέχνης (ο πυροβολισμός ενός πίνακα είναι περφόρμανς ή βανδαλισμός;). Την ίδια στιγμή, περιγράφουν πειστικά δυο αντίθετες ιδιοσυγκρασίες –και δυο διαφορετικές στάσεις ζωής– οι οποίες βρίσκουν έναν

κώδικα πρωτότυπης επικοινωνίας ακατανόητο για τους περισσότερους από εμάς.

Η μαεστρία των Ντουπράτ έγκειται στο ότι οι Αρτούρο και Ρέντζο είναι αστείοι, αλλά τρισδιάστατοι χαρακτήρες, γραφικοί, παράξενοι και ταυτόχρονα αληθινοί και ευάλωτοι. Κι όταν η ταινία τραβήξει από το μανίκι την πρώτη σεναριακή ανατροπή της, το ενδιαφέρον μας παραμένει συγκεντρωμένο στην ανανεωμένη σχέση τους, η οποία βάζει απλά μα επώδυνα ερωτηματικά για τη φιλία, την ανθρωπιά και την ατομική ευθύνη. Ακόμα και τότε, όμως, το «Αριστούργημά μου» δεν έχει βάλει την τελική δραματική πινελιά σε μια ιστορία που μέσα από άλλο ένα έξυπνο plot twist επανεξετάζει τη σχέση πολιτισμικών και οικονομικών αξιών, τέχνης και αληθινής ζωής, προσωπικών ηθικών επιλογών και κοινωνικών επιταγών. Κι όπως στον «Επιφανή Πολίτη», οι ζωντανές αντιφάσεις των πρωταγωνιστών δεν τους αφήνουν να βρουν τις απλές, ξεκάθαρες απαντήσεις τις οποίες έχουν όλοι στις χολιγουντιανές κομεντί, αλλά κανένας στην εκτός οθόνης πραγματικότητα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ο Αρτούρο και ο Ρέντζο, πιστοί φίλοι από τα παιδικά τους χρόνια, συνεργάζονται και αλληλοβοηθούνται σ' όλη τους τη ζωή. Ο Αρτούρο κρατώντας μια γκαλερί στο κέντρο του Μπουένος Άιρες, και ο Ρέντζο, από τους πιο διάσημους ζωγράφους της πόλης, να συνεχίζει, τώρα που πλησιάζει τα 80 χρόνια, να ζωγραφίζει με την ίδια μαχητικότητα και άρνηση να υποκύψει στις απαιτήσεις των αγοραστών, παρόλο που τώρα η ζωγραφική ακολουθεί άλλα πιο σύγχρονα (αν και όχι πάντα πιο γνήσια) μονοπάτια και ο ίδιος αντιμετωπίζει καθημερινά μεγάλα οικονομικά προβλήματα.

Σε μια σκηνή μάλιστα, όταν ο Αρτούρο του κανονίζει να φτιάξει μια μεγάλη τοιχογραφία «κατά παραγγελία» (όπως έκαναν, όπως του υπενθυμίζει, και οι μεγάλοι καλλιτέχνες της Αναγέννησης), ο Ρέντζο που αρχικά δείχνει να υποκύπτει θα ξαφνιάσει τον χρηματοδότη και τους καλεσμένους του με ένα προκλητικό πίνακα.

Η κωμική ατμόσφαιρα της ταινίας, που κυριαρχεί στο πρώτο μέρος θα πάρει μια δραματική στροφή, όταν, ύστερα από ένα ξαφνικό ατύχημα (τον χτυπάει ένα φορτηγό ενώ προσπαθεί να διασχίσει το δρόμο), ο Ρέντζο καταλήγει, σοβαρά τραυματισμένος και με αμνησία, στο νοσοκομείο με τον Αρτούρο να αναλαμβάνει την ανάρρωσή του.

Με βάση ένα πολύ ωραίο σενάριο και με γεμάτους σαρκασμό έξυπνους διαλόγους, με πλάνα στημένα με ξεχωριστή φροντίδα και με πολύ ωραίους, πρωτότυπους, απ' ότι διαβάζω πίνακες, ο Ντουπράτ έφτιαξε μια όμορφη ταινία, που σχολιάζει την κατάσταση της τέχνης και τον κόσμο που κινείται γύρω της. Σ' ένα τέτοιο κόσμο, όπου η τέχνη έχει μετατραπεί σε απλό εμπόρευμα, ο αναρχικός, με σουρεαλιστικές, ανατρεπτικές απόψεις, καλοφαγάς, λίγο γυναικάς, κάπως γραφικός, δύστροπος για πολλούς αλλά πηγαίος ζωγράφος Ρέντζο («η δουλεία δεν έχει τελειώσει»), θα τους φωνάζει κάποια στιγμή, «απλά, τώρα λέγεται εργασία»), δεν μπορεί να βρει ανταπόκριση.

Σε μια κοινωνία (διάβαζε: καπιταλιστική), έτοιμη να ανεβάσει τις τιμές των πινάκων για διάφορους λόγους εκτός από την πραγματική αξία τους (σε μια κοινωνία όπου όλα είναι απάτη «η τέχνη είναι απάτη», θα συμπληρώσει ο ίδιος ο Ρέντζο), μόνο ένα «κόλπο» μπορεί να δώσει νέα ζωή στους πίνακες του Ρέντζο. Κόλπο που δίνει μια άλλη, αναπάντεχη στροφή στην ταινία, με τους δυο πρωταγωνιστές, Γκιγιέρμο Φρανσέλα (Αρτούρο) και Λουίς Μπραντόνι (Ρέντζο) να «δένουν» τέλεια και να μας προσφέρουν **απολαυστικές στιγμές σε μια ταινία που, πέρα από τη σάτιρα του κόσμου της σύγχρονης τέχνης, μας μιλάει και για την ίδια τη ζωή και τις αξίες της, μαζί και τη μεγάλη, αληθινή φιλία.**

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

GASTÓN DUPRAT

Σκηνοθέτης, Παραγωγός και Σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1969 στο Buenos Aires, Αργεντινή.

Φιλμογραφία:

2018 Το Αριστούργημά Μου, 2016 Todo sobre el asado (Doc), 2016 Ο επιφανής πολίτης (co-director), 2016 Borges esta vivo (TV Movie doc), 2014 Circuit (Video doc), 2014 40 years in 4 minutes (Video short), 2014 Kill Bear (Short), 2014 Baby Pong (Video short), 2014 Living Stars (Doc), 2013 I say (TV Mini-Series), 2011 Fronteras (TV Series short), 2011 Querida voy a comprar cigarrillos y vuelvo , 2009 El hombre de al lado, 2008 El artista, 2006 TV service (Doc), 2004 Yo Presidente (Doc), 2003 Ciudad Abierta (TV Series), 2003 Horror tales (TV Series), 2001 20/12 (Video short), 2001 Cupido (TV Series), 1999 Televisión Abierta (TV Series), 1998 Do it yourself (Video short), 1998 Enciclopedia (Doc), 1996 We come full of dust (Short)

